

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΙΣΤΗ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΑΘΗΝΑΙ'ΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΕΡΗΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

(Ο Πετράκης Πετρόπουλος, πλούσιος έμπορος, παντρεύει την κόρη του Έλενη με το Νίκο το Ζάντουρα, τραπεζιτικό υπάλληλο. Την ώρα του γάμου ο γαμπρός φεύγει κρυφά μαζί με τη μικρότερη αδελφή της νύμφης, την Δώρα, την οποία λατρεύει και η οποία τον αγαπά επίσης, αφήνοντας την νύφη, τα πεθερικά του και τους καλεσμένους, στο πειδί ανεξήγητο μυστήριο... Ο Νίκος κ' η Δώρα πηγαίνουν κ' εγκαθίστανται στην Κηφισιά, σ' ένα έσοχικό σπίτι που είχε νοικιάσει ο Νίκος για να περάσει το μήνα του μέλιτος. Έν τω μεταξύ στο σπίτι του Ζάντουρα ανακαλύπτεται η άπαγογή κι' ο πατέρας της Δώρας σχολιάζει το γεγονός με πολύ βαρεία λόγια).

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Με τα λόγια αυτά, ο γέρος τραβήχθηκε στην κάμαρά του. Κι' οι συγγενείς του Νίκου, λυπημένοι, στενοχωρημένοι και φοβισμένοι ακόμα απ' αυτά που άκουσαν, αποχαιρέτησαν πένθιμα σά να φεύγαν από κηδεία, και να ζούσαν στο τελευταίο αυτοκίνητο.

Σε λίγο η καίμενη ή νύφη, τόσο κορτενική, τόσο γενναιοφύχη σε τέτοια περίπτωση, που μια άλλη θα χαλούσε κόσμο, βγαλε θλιβερά το νυφικό της φουστάνι, για να πλαγιάσει πάλι μονάχη σ' ένα κρεβάτι παρθενικό που το είχε εγγραφεί πιά για δικό της.

Την ίδια ώρα, με χίλια σκέρτσα, με χίλια νάτσια, με χίλια παιχνίδια, μεθυσμένη από κρασί κι' από έρωτα, η μικρή Δώρα γδύνονταν, για να κοιμηθεί με το Νίκο στο κρεβάτι της βίλλας, — στο γαμήλιο εκείνο κρεβάτι που είχε στρωθεί για την άδερφή της.

Να κοιμηθεί... ο λόγος το λέει. Γιατί μήπως κοιμήθηκε οληνύχτα η Δώρα;...

Στην άγκυλιά του «άντρούλη» της, απολάρβανε, χοιρόταν με τα όλα της την αγάπη, που γι' αυτήν ήταν γεννημένη.

Μόλις το πρωί τους πήρε ο ύπνος, — ο καλός εκείνος Μορφέας, που αναγκάστηκε να παλαίση πολύ με τον Έρωτα, για να μπορέσει κι' αυτός να τους αγαλιάσει αγαλιάσμένους, να τους ξεκουράσει, να τους αναζωογονήσει. Κι' όταν η κυρά-Εύδοκία τους χτύπησε την πόρτα, για να τους πη πώς τους γυρεύουν, η Δώρα ήταν έντεκα παρά τέταρτο.

— Ποιός; ρώτησε από μέσα ο Νίκος.

— Η μητέρα σας και η αδερφή σας, η κυρία Κάκια...

— Α, καλά. Ας περμένουν!

— Όταν, σε λίγο, ο Νίκος βγήκε μονάχος στην τεραπέζα, οι δυο γυναίκες, μουντωμένες, τον έβαλαν μπροστά:

— Όρατο κίνημα κι' αυτό! μμ! μπράβο σου! είπε η μητέρα.

— Δε μās τώλεγε, καϊ μένε, να μη γίνουμε τουλάχιστο ρεζίλι; είπε η άδερφή.

— Και σάματι τώξερα κι' εγώ; δικαιολογήθηκε ο Νίκος.

— Βέβαια, ξαφνι-

κός!...

— Μιά χαρά και δυή τρομάρες!...

Και μαλώνοντας, τούδιναν συγχρόνως τις πληροφορίες: Ο γέρος δεν ήθελε να τους ξέρη. Δεν είχαν να ελπίζουν ούτε σε προίκα ούτε σε τίποτα...

— Πρώτο που αυτά είνε λόγια! φώναξε ο Νίκος: γιατί ο θυμός περνά και το αίμα νερό δεν γίνεται. Δεύτερο, είνε υποχρεωμένος από το νόμο να την προικίσω! θά της δώσω τη «νόμιμον μοίρα» που λένε οι δικηγόροι. Και τρίτο, το κάτω-κάτω, δεν έχω ανάγκη. Είμαι σε θέση να ζήσω τη γυναίκα μου και χωρίς τη βοήθεια του πεθερού μου.

Το πάντιχρουν και τα τρία.

Ο Πετρόπουλος ήταν στριμένος και πεισματάρης. Αυτό το θεώρησε προσβολή στο σπίτι του κι' όσο τουλάχιστο θάχε άνυπαν-τη την Έλενη, δεν θά μαλάκωνε ποτέ. Έπειτα τι ήταν αυτή η «νόμιμη μοίρα»; Κάτι λιγότερο κι' από τις ελκοσιπέντε χιλιάδες που του είχε δώσει; Όποτε αν τη ζητούσε δικαστικώς, θά πλήρωνε και ορέατα. Έτσι τους ελε ο κ. Γερανής, ο οίκογενειακός δικηγόρος. Τέλος έκανε άνοησία, γιατί «την σύμερον ημέραν» η ζωή κοστίζει και μόνο με το μισθό του στην Τραπεζα, θά τάρβρισκε στενά και θά χτυπούσε σε λίγο το κεφάλι του.

— Α, μ' για να σάς πω! θύμωσε τώρα ο Νίκος. Αυτός είνε λογαριασμός δικός μου και σάς παρακαλώ να μην ανακατεύετε! Ποτέ μου εγώ δεν έχτύπησα το κεφάλι μου, ούτε θά το χτυπήσω, γιατί ξέρω τι κάνω! Έκείνο που βλέπω μόνο τώρα είνε πως πρέπει να τα χαλάσουμε και μεϊς. Έ, μω έινε αδιάφορο! Ας μην έχουμε σχέσεις, όπως δεν θάχρη κι' η Δώρα με τους δικούς της. Μου τὰ είπατε; Σας ευχαριστώ πολύ για τον κόπο. Πηγαίνετε τώρα κι' αφήστε μας ήσυχους!

Πώς; Τις έδιωχνε κιόλα; Α, μ' αυτό πήγαινε πολύ! Η Ζατούραινα δεν μπόρεσε να το χωνέψη. Και κατακόκκινη απ' το κακό της, φώναξε:

— Αμ' και βέβαια που δεν πρέπει να έχουμε σχέσεις μ' αυτή που διάλεξε να πάρης! Αφού την κατηγορή ο ίδιος ο πατέρας της, φαντάσου τί είνε!

— Και σεις ακούσατε τί είνε ο πατέρας της στο θυμό του; αποκρίθηκε ο Νίκος. Καλό θέλατε να πη ύστερ' απ' αυτό που έγινε;

— Καθόλου! έπέμενε η Ζατούραινα. Θυμωμένος, ξεθυμωμένος, ο άνθρωπος είνε την αλήθεια. Μπορεί να το ξέφυγε στο θυμό του, μα αυτό είνε!

— Και τί είνε έπιτέλους για τη Δώρα;

— Είνε πως ψώνισες από σβέρκο! Αυτή ήταν ζωηρή από δώδεκα χρονών και για να την περιορίση την έκλεισε στο Μοναστήρι.

— Τον κακό του τον καιρό!...

— Αυτό που σου λέω! Ός και στο σπίτι του έμπαζε τους άγαπητικούς... Όρίστε τι γυναίκα παίρνεις! Νά σου ζήση! Νά τη χαιρέσαι!...

Κι' η μητέρα, κλαίγοντας τώρα, έπεςε σ' έναν καναπέ για να μην πέσει κάτω. Δεν ήταν μόνο απ' το θυμό για το δώδεκαμοτο γιού της, ή-ταν κι' από τη μετάνοια που είνε χωρίς να θέλη τέτοια λόγια. Τόχε μετανοούσε σχεδόν πνιγμένη. Τά είνε ο-

Γαμίζοντας ένα ποτηράκι λικέρ τη ρώτησε...

μως, κι' ο Νίκος τ'άκουσε κι' άπόμεινε άλαλος και πελιδνός.

— Μητέρα !... Έκανε κάθε τόσο η Κάκια με μομφή.

Κι' όταν σώπασε πιά η Ζατούρα για να κλάψη, η Κάκια γύρισε στο Νίκο και τού είπε :

— Κι' αυτά στο θυμό του τ'ά ελεπε. 'Υστερα τ'ομολόγησε κι' ο ίδιος. Μήν άκουξ. 'Η Δώρα ελεε καλή. Μπορεί νάταν ζωηρή σέ μια ήλικια που τ'α κορίτσια, μη ξεροντας τόν κόσμο, λένε οτι αισθάνονται και κάνουν οτι τ'ους κρινίσει. 'Αλλά τώρα που μεγάλωσε, κι' άγάπησε αληθινά, και παντρεύθηκε...δεν έχει πιά φόβο!.

— Θά φρονιμίστη, έ ; συμπλήρωσε σαρκαστικά ο Νίκος.

— 'Ε, καίμεινε ! άποκρίθηκε η Κάκια. Μήπως ήταν ποτέ τρελή ; τ'α παιδαροκαρώματα, — κι' αν τ'άκανε αυτά που ελεπε ο πατέρας της, — δέ λογαριάζονται...

— 'Η Ζατούρα, καθισμένη στον καναπέ, σιγούλαγε. Τι θάδινε να μην ελεε πεί οσα ελεε. Μά ήταν άργά...

Ο Νίκος κατάλαβε αυτή τη μετάνοια και λυπήθηκε τη μητέρα του. Τα λόγια της Κάκιας δεν τόν ελεαν πείσει και δεν τόν ελεαν ήσυχάσει καθόλου. Κάτι ήξερε τώρα κι' αυτός... Προσποίηθηκε όμως πώς οί εξηγήσεις τόν ικανοποίησαν.

— Σωστά, ελεε. 'Ολ' αυτά τ'α ζωηρούτσικα κορίτσια μετά τ'α γάμο φρονιμίζουν. 'Η Δώρα δεν ελεε κακή, οχι... 'Η μητέρα ελεε χρεός να μου πη αυτά που άκουσε. Έχαμε πολύ καλά. Μόνο άς μη δόσουμε σημασία.

— 'Η Ζατούρα, ξέσπασε τώρα σέ κλάμα με λυγμούς κι' ο Νίκος, άκόμα μαλακότερα, εξακολούθησε :

— Έλάτε τώρα, μην κλαίτε...

— 'Ο, τι έγινε, έγινε. 'Η Δώρα ελεε πιά γυναίκα μου. Δεν πρέπει να μ'ας εγκαταλείψετε και σεις. Μήπως έχουμε κι' άλλους ;... 'Η καίμεινε, γι' άγάπη μου άρνήθηκε γονείς κι' άδέρφια. Να μην έχη τουλάχιστον τη μητέρα μου, τ'αδέρφια τ'α δικά μου ;... Έλάτε !... Να σ'ας τη φέρω τώρα να τη φιλήσετε...

— Αλήθεια τ'α αίμα νερό δέ γίνεται. 'Η οικογενειακή σκηνή τελείωσε συγκινητικά. 'Η μητέρα έσφιξε στην άγκαλιά της τ'ο γιό της, τόν έβρεξε με τ'α δάκρυά της, τόν καταφίλησε, τόν ευχήθηκε. Το ίδιο κι' η Κάκια...

Σ' αυτό τ'ο διάστημα, στην κάμαρα, με τη βοήθεια της κυρά-Ευδοκίας, η άστεφάνωτη νύφη έκανε την τουαλέττα της. Λέξη δεν ελεε άκούσει από την όμιλία που έγινε στη σάλα. Κι' όταν ο Νίκος πήγε να τήν πάρη, τη βρήκε ήσυχη, χαρούμενη, με π'α σκεπτική στην όμορφη της, στην άγάπη της, στην άγάπη τού Νίκου, — σ' όλα τ'α προτερήματα και τ'α εφόδια που θ'α τήν έκαναν ν'α κατακτήση και τούς δικούς του.

Παρουσιάστηκε, ύποκριθηκε θαυμάσια τη ντροπαλότητα, — μπορεί όμως να αισθανόταν και κάποια ντροπή μπροστά στη μητέρα και στην άδελφή τού Νίκου, — κι' η σκηνή εξακολούθησε άκόμα πιο συγκινητική. Φιλιά, δάκρυα, εύχες, κομπλιμέντα, ένα σωρό. 'Επειτα η σκηνή έγινε παιδιότατη. 'Εκάθισαν όλοι στο πρωινό πρόγευμα, γύρω στο μαρμάρινο τραπέζι τού άντρε. 'Ενα γάλα ήττε κι' η μητέρα. Λίγα φρούτα έφαγε κι' η άδελφή. Και μίλησαν για τ'ο στεφάνωμα.

Αυτό έφρεπε να γίνη τ'ο γοηγορώτερο. Σήμερα μακάρι. Αυτή της γνώμης ήταν κι' ο Νίκος. Δεν μπορούσε να παραταθή μια κατάσταση, που τόν έξέθιπε ως άπαγαγέα. 'Επρεπε να νομιμοποιηθή. Και παρακάλεσε την Κάκια, που ήταν η πιο δραστήρια, να φροντίσει.

— Ναί, ναί ! ύποσχέθηκε η παντρεμένη άδελφή. 'Απόψε, άπόψε κιόλα, έγω θ'α σ'ας στεφάνωσω. 'Αμα ύπάρχει γαμπρός και νύφη, όλα τ'αλλά βρίσκονται στη στιγμή.

Και πραγματικά, ως τ'ο βράδυ βρέθηκαν. Και ξεκλήρι, και παπ'ς, κι' η άδεια, — σ' αυτό ο γέρο-Πετρόπουλος δεν έφερε καμιά αντίρρηση, — και τ'α στέφανα, και τ'α κεριά, και τ'α κουφέτα. Κουμπάρα η ίδια η Κάκια. Και τ'ο στεφάνωμα τών «κλεμμένων» έγινε κατά τις έπτ'α. Στο έκκλησάκι έκκεινο που μόλις τ'ους χωρούσε, παραστάθηκαν μόνο οί στενοί συγγενείς τού γαμπρού.

Την άλλη μέρα, τ'ο βαλάν σέ δυό-τρείς έφημερίδες : 'Εν στενωτάτω οικογενειακ'ο κύκλ'ο, εις την Κηφισιάν, έτελέσθησαν οί γάμοι τού κ. Νίκου Ζήτορα, άναντερόν ύπαλλήλου παρά τη Τραπεζή Χ. μετά της νεύρας και χαριτοβρύτου δεσποινίδος Δώρας Π. Πετροπούλου, τού μεγαλειμύδρου.

— 'Αλλά σ'α ίδια φύλλα που δημοσιεύονταν τ'ο άγγελτήριο, και σ' άλλα άκόμα, οί ρεπόρτερ εξιστορούσαν, με τ'αρχικά ψηφία τών όνομάτων, την άπαγαγή της Δώρας από τόν άρραβωνιαστικό της άδερφ'ης της, την ίδια βραδιά που έπρόκειτο να γίνη τ'ο στεφάνωμα.

— 'Ετσι, για πολλές ημέρες, όλη η 'Αθήνα σχολίαζε αυτό τ'ο περιστατικό. 'Τι παράξενα πράγματα που γίνονται στον κόσμο !» έλεγαν όλοι. 'Η πραγματικότητα, βλέπετε, — έπρόσθεταν οί διαβασιμένοι, — ύπερβαίνει τη φαντασία τών μυθιστοριογράφων.

— 'Αλλά σέ λίγον καιρό, παραμερίσθηκε και ξεχάστηκε κι' αυτό τ'ο παράξενο, όπως όλα. Δεν τ'ο θυμούνται πιά παρά οί ήρωες, οί συγγενείς τους κι' όσοι παραστάθηκαν στην κοίμηση έκείνη «άπόπειρα γάμου», όπως ονόμασε κάποιος τ'ο στεφάνωμα που ματαιώθηκε στου Πετρόπουλου. 'Ο άλλος κόσμος δεν μιλούσε πιά, παρά για μια διπλή έρωτική αυτοκτονία...

Ο Νίκος όσ'οσο βρισκόταν σέ μια περιεργή ψυχολογική κατάσταση :

Δεν μπορούσε να ξεχάση όσα ελεε μάθει για τη Δώρα από τη μητέρα του. Μά όσο τ'α θυμόταν, τόσο περισσότερα άγαπούσε τη Δώρα, τόσο πιο στενά, αδιάσπαστα, αισθανόταν τόν έαυτό του δεμένο μαζί της. Μιά άγρια ζήλεια για τ'α περασμένα της, μία βασανιστική άνησυχία για τ'ο μέλλον, μεγάλωναν την άγάπη του, τη μανία του, τ'ο πάθος που τόν ελεε πιά κυριευμένον για τ'ο κορίτσι με τ'α φαιωράσινα μάτια...

Ο γέρο-πατέρας, στο θυμό του, δεν ελεε πεί παρά την αλήθεια.

Και πριν την άκούσει ο Νίκος, από τ'ο στόμα της μητέρας του, κάτι ήξερε γι' αυτή. 'Ω, ήξερε πολλά...

— 'Από την πρώτη νύχτα που κοιμήθηκε μαζί της, η μικρή έκείνη έρωτιάρα τού φάνηκε σ'αν. Διότι. Κορίτσι ήταν γι' αυτό δεν μπορούσε νάχη καμιά άμφιβολία. 'Αλλ' αυτή η τυπική παρθενιά ήταν ίσως και τ'ο μόνο παρθενικό που ελεε καταφέρει να διατηρήση. 'Ολα τ'αλλά, η Δώρα φαινόταν πώς τ'αχε χάσει, πώς τ'αχε δώσει τ'ο πολλού. Μ'όλο τ'ο μεθύσι της ήδονης που αισθανόταν ο τριαντάρης μ'αυτή τη μικρή, τη σχεδόν άνήλικη μά και μεστωμένη, — οτι χρειαζόταν για να τόν τρελλάνη στην ήλικία του, — καταλάβαινε κιόλα πώς δεν ήταν η πρώτη φορά που η Δώρα δοκίμαζε την έρωτική ευτυχία. Φαινόταν πώς ελεε κάποια πείρα, κάποια συνήθεια, κάποια γνώση οχι μόνο θεωρητική. Δεν έδειχνε τ'ο ξάφνιασμα, τη συστολή, τη ντροπή, τ'ο φόβο, που θ'αδειχνε μια άλλη, πιο άπειρη, όσο κι' αν ήταν έρωτευμένη. Δεν παρουσίαζε άκόμα τη σχετική έκείνη άναίσθησία που έχουν κι' οί πιο θερμές κάποτε παρθένες, τις πρώτες μέρες τού γάμου. 'Υπερευαίσθητη, άπειρα ντίες, η Δώρα μεθούσε, λιγοθυμούσε από έρωτα, σ'αν κάποια που τόν ελεε γνωρίσει πολύ...

Μήν ήταν μόνο άπ' την ιδιοσυγκρασία της, την έκτακτη έρωτική της φύση ; Αυτό θ'α συμπέρανε και θ'α ήσυχάζε ο Νίκος, αν ελεε λιγότερη πείρα. 'Αλλά τις γυναίκες τις ήξερε καλά. 'Από κάτι μικρά, από κάτι ελάχιστα πράγματα, αυτός έβλεπε καθαρά πώς η Δώρα ελεε γνωρίσει από κοντά κι' άλλον άντρα, τουλάχιστον ένα. Μά όταν έμαθε τι ελεε πεί ο πατέρας της, — πώς την έλειψε στο μοναστήρι, γιατί από δώδεκα χρονών έμπαζε τούς άγαπητικούς της σ'ο σπίτι, — ο Νίκος φοβήθηκε πώς θ'αχε γνωρίσει πιο πολλούς...

Τη νύχτα, στο συζυγικό κρεβάτι, πολλές φορές, καθώς σιγανά σιγανά κοιμωμένη έτσι ήρεμα, έτσι γλυκά, με μισάνοιχτο σ'α μπορούκι τ'ο στοματάκι, σεκόταν και την κοιτάζε, την κοιτάζε καλά, σ'α νάθελε να τη μαντέψη. Τι ελεε μέσα του τ'ο παράξενο αυτό πλάσμα ; Τι ελεε κάνει στη σύντομη ζωή του ; Πώς, πότε, με ποιόν, με ποιους, ελεε άποκτήσει την πείρα έκείνη σ'α έρωτικά, πού άίλεσε, πολύ μεγαλύτερες, καιρό παντρεμένης, δεν τήν έχουν ; 'Η θ'αλε να μάθη, να εξιχνιάση αυτό τ'ο μυστήριο. Και κεί που την κοιτάζε, σιγμές — σιγμές τού έρχόταν να την ξυπνήση και να την ρωτήση άκόμα : «Πόσους άγάπησες σ'α ζωή σου ;». Και την έυπνούσε. Μά μ'ένα φιλή, μ'ένα χάζι, την έσφιγγε στην άγκαλιά του και την άπολάμβανε, μετανιωμένος για τη σκέψη του, ντροπιασμένος για την τρελή του ιδέα.

Στην άπόλαυση τ'α ξεχνούσε όλα. Και στην άπόλαυση πάλι τ'α ξαναθυμόταν. 'Ηταν εύτυχισμένος και δυστυχισμένος.

Μιά μέρα όμως, — τ'α παρόντα αυτά μελίμνα δεν ελεαν τελειώσει, μέναν άκόμα στην Κηφισιά, — ένα δαίμον που καθόταν οί δυό τους στο περικόλ'ο, γεμίζοντάς της ένα ποτηράκι λικέρ, τη ρώτησε σ'α :

— Δώρα, πόσα χρονία άκριβ'ς έκανες σ'η Νίξο ;

— Τέσσερα... μ'αυτό που τ'άφησα στη μέση.

— Και πήγες από δώδεκα χρονών ;

(Άκολουθεί)

Ο πατέρας της Δώρας σχολίασε τ'ο γεγονός με βαριά λόγια.